

ručení, jak jest pro ten který případ postačitelné. Rozsudek pro zmeškání netřeba doručiti straně samé, stačí doručení náhradné podle §§ 102 a 103 a 416 c. ř. s. A v tom směru není o tom sporu, že rozsudek doručen byl náhradně manželce žalobcově dne 3. června 1929, jak odvolací soud správně vyložil. Od toho dne běžela lhůta k odvolání (§ 464 c. ř. s.), které mohlo býti opřeno o důvod, že tu nebylo zmeškání a že jest tu zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s. (§ 471 čís. 4 a 5 c. ř. s. a k tomu také rozhodnutí čís. 2984). Podle tohoto dne správně vypočetl odvolací soud uplynutí preklusivní lhůty § 534 čís. 2 c. ř. s. dnem 18. července 1929, když připočetl čtrnáctidenní lhůtu odvolací a jednoměsíční lhůtu k podání žaloby o zmatečnost. Nezáleží na tom, že prý žalobci jeho manželka o rozsudku nic neřekla, neboť zákonu stačí doručení náhradné a nehledí k tomu, zda osoba, k jejímž rukám byl spis doručen, oznámila to osobě, které byl určen. Jako by byl žalobce musil podati odvolání do čtrnácti dnů, tak si musí dáti líbiti, by se k této lhůtě hledělo při výpočtu lhůty podle § 534 čís. 2 c. ř. s. Žaloba, podaná až 27. července 1929, byla podána pozdě. Nepřípadně poukazuje žalobce na rozhodnutí čís. 1587 sb. n. s., neboť tam šlo o doručení zástupci prý nepovolanému, kdežto zde nejde o doručení zástupci, nýbrž manželce jako osobě, k jejímž rukou se náhradné doručení připouští. Mluví-li toto rozhodnutí o »straně samé«, cituje jen zákon, ale neřešilo otázku, zda by náhradné doručení bylo na místě.

Čís. 10446.

S hlediska věcné příslušnosti i s hlediska způsobu řízení jest sčítati pohledávky ze správy, jež zavinění nepředpokládají, a sčítati jest pohledávky na náhradu z důvodů zavinění (§ 932, poslední věta prvního odstavce obč. zák.), nikoli však pohledávky té a pohledávky oné skupiny.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1931, R II 479/30.)

Za sporu o zrušení kupní smlouvy podle § 932 obč. zák. pro nestelnost koupené krávy, obmezil žalobce žalobní prosbu na náhradu 400 Kč za živění a za ošetřování krávy a na zproštění ze závazku zaplatiti zvěrolékaři 155 Kč za odbornou prohlídku krávy, neboť za sporu si strany vrátily jednak krávu, jednak kupní cenu. První soud vyhověl této obmezené žalobě co do druhého nároku zcela, co do prvního nároku částkou 180 Kč. Odvolací soud odmítl odvolání žalovaného z důvodu, že prý jde o dva samostatné nepatrné nároky a že v nepatrných věcech lze podati odvolání jen z důvodů zmatečnosti vypočtených v § 477 čís. 1 až 7 c. ř. s.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by, nehledě k důvodu, pro nějž odmítl odvolání, o něm podle zákona jednal.

D ů v o d y:

Přisvědčiti jest stěžovateli, že odvolací soud neprávem odmítl jeho odvolání. Nejde tu o dva samostatné nároky, nýbrž o dvě částky t é h o ž n á r o k u, vyvozovaného z téhož skutkového a právního důvodu, které tvoří jednotný nárok a musí býti nejen co do příslušnosti, pokud by na tom podle § 55 j. n. záleželo, nýbrž i co do způsobu řízení sčítány. Platí to i pro případ, že by obě řečené částky byly vyvozovány jen z titulu správy, při níž nezáleží na vině zcizitelově (sr. k tomu motivy k § 932 třetí novely k občanskému zákonu), i pro případ, že by byly vyvozovány z titulu náhrady škody podle poslední věty prvního odstavce § 932 obč. zák., jež zavinění předpokládá a není pouhým nárokem ze správy (srov. na př. rozhodnutí čí. 4749 a 6860 sb. n. s.). Jen kdyby jedna částka byla opřena o tento, druhá o onen titul, šlo by o dva samostatné nároky, ale tomu zde tak není. Ježto součet obou sporných částek, které jsou ještě předmětem odvolání, přesahuje hranici bagatelní (§ 448 c. ř. s.), neprávem odvolací soud odmítl odvolání podle § 471 čí. 2 a § 474 druhý odstavec c. ř. s.

Čís. 10447.

Žalobní právo na vyloučení věcí, nenáležejících do úpadkové podstaty, nezaniklo tím, že žalobce neuplatňoval tvrzený nárok za úpadku, ani že nepodal žalobu ve lhůtě udělené mu usnesením úpadkového soudu.

Dědic může postoupiti peníze, jichž bude docíleno za svršky. Stalo-li se takové zcizení bez schválení soudu, může býti po odevzdání pozůstalosti dodatečně schváleno dědicem.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1931, R II 481/30.)

Žalobce tvrdil, že mu František Sch. postoupil dne 17. března 1919 na úhradu výpůjčky nárok na dědický podíl z pozůstalosti. Část tohoto dědického podílu 773 Kč byla prý pozůstalostním soudem zaslána úpadkovému soudu Františka Sch-a. Tyto peníze byly podle usnesení úpadkového soudu ze dne 18. září 1922 přikázány žalovanému, tehdejšímu správci úpadkové podstaty na částečnou úhradu nákladů správy úpadkové podstaty. Ježto žalovaný nebyl srozuměn, by tyto peníze byly žalobci vyplaceny, a žalobce byl usnesením úpadkového soudu ze dne 3. prosince 1929 poukázán se svým nárokem na pořad práva, domáhal se na žalovaném žalobou, o niž tu jde, by žalovaný byl uznán povinným, svoliti k tomu, by 773 Kč, uložených u spořitelny, bylo vydáno žalobci. Procesní soud první stolice žalobu zamítl v podstatě z důvodu, že žalovaný jako správce podstaty v úpadku, zahájeném dne 30. dubna 1921, nabyt usnesením ze dne 12. dubna 1922 konečného nároku na tuto část majetku, kterýžto nárok předchozím postupem nikterak nebyl dotčen. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal